

Lagerhuizen en Hogerhuis

Stelling 1

Het huidige ontwikkelingsbeleid is gebaseerd op politieke wenselijkheden HIER en niet op feitelijkheden DAAR.

LAGERHUIZEN

VOOR

- De stelling is waar met betrekking tot het ontwikkelingsbeleid van de minister. De minister moet rekening houden met de parlementaire standpunten, de politieke realiteit in het parlement. Ook omdat hij goedkeuring moet verkrijgen voor de begroting.
- De feitelijkheden daar zijn te ingewikkeld om er een éénduidig beleid op te bouwen.
- Wij willen in Nederland zelf beslissen waar ons geld aan besteed wordt ; het is tenslotte ons geld. Daarbij hebben wij ook nog onze eigen belangen.
- Zoals vermeldt in het boek van Paul Hoebink: geven en nemen gaat altijd samen. Dit geldt ook voor armoedebestrijding ; er moet altijd iets voor terug komen. Dit kan verschillende vormen aannemen die de hulp politiek kleuren ; dit is onvermijdelijk.
- Ook andere ontwikkelingsorganisaties moeten zich voegen naar de politieke realiteit van Nederland. Dit niet alleen in verband met subsidies, maar ook ivm de bevolking ; de achterban bijv.
- Afhankelijkheidsrelatie/machtsverschillen

TEGEN

- De stelling is onzin ; OS is de laatste 10 jaar gemoderniseerd. Er is veel lokale kennis, ambassades spelen een grotere rol en zijn vertegenwoordigd in de haarvaten van de samenleving. De nieuwe generatie spreekt de taal van 'daar' en is op de hoogte van de feitelijkheden ter plekke.
- We leiden hier al jarenlang mensen op van daar die we weer terugsturen en ter plekke begeleiden.
- Politieke wenselijkheden hier klopt niet : OS neemt vorm aan gebaseerd op wereldwijde feitelijke doelen. We leven in mondiale samenleving. Bijv. MDG
- We kennen de situatie ter plaatse d.m.v. onderzoek en evaluaties, midterm reviews e.d.
- Het sterke Nederlandse maatschappelijke middenveld is effectief in haar controlefunctie op de overheid in Nederland en op de OS.
- de politieke wenselijkheden zijn mede ingegeven door de kennis en ervaring van de feitelijkheden

CONCLUSIE

Er valt op het argument van de controle door het maatschappelijk middenveld op OS veel af te dingen : ministeries staan bekend als gesloten systemen.

Het kennissysteem reduceert de werkelijkheid ; de feitelijke politieke en sociaal-economische situatie is niet in cijfertjes te vangen. Daarbij moet men zich afvragen of de uitkomsten van consultatie aldaar niet gebaseerd zijn op politieke argumenten (bijv. t.b.v. het verkrijgen van

subsidie). Ambtenaren praten alleen met line-ministries ; zij verkrijgen geen info uit het einde van de beleidslijn. Bovendien speelt er ook een moreel element : de OS ontstaat vanuit de context van de Nederlandse samenleving en de feitelijkheden daar ; als hier verzet ontstaat tegen IS dan blijft er geen OS over. Tegenargument beweert dat huidig beleid niet is ontstaan vanuit de feitelijkheden vanuit de samenleving daar, maar vanuit de vorige verkiezingen : de juistheid van de stelling wordt bewezen door de gekrompen begroting. De minister moet staan voor zijn (algemene) beleid. Ambassades kneden ter plekke het algemeen beleid naar de feitelijkheden / wenselijkheden aldaar.

Argumenten vóór deze stelling zijn

het feit dat een beleid in NL gemaakt wordt met het kiezersdraagvlak in het achterhoofd en het feit dat je als donorland altijd met condities komt wanneer je met een ontvangend land om de tafel gaat zitten. Deze condities zijn opgesteld vanuit een Nederlandse optiek en prioriteiten en zijn bepalend voor de inzet van je geld.

Argumenten tégen deze stelling en in antwoord op de argumenten vóór zijn

het Nederlandse beleid wordt gevoed door PRSP's van landen DAAR, en het MFSII – onderdeel van het OS-beleid is bijzonder gefocust op behoeften DAAR, gekend door de relaties en consultatiemethoden van de Nederlandse ngo's met hun partners DAAR.

Als OS-beleid een product zou zijn van pure politieke wenselijkheid, zou ontwikkelingssamenwerking al afgeschaft zijn. Nu wordt er veel gezegd over wat niet goed gaat. Eigenlijk zou er ruimte moeten bestaan voor 'trial and error' binnen de OS sector, voordat ergens een groot bedrag is geïnvesteerd wordt. Wanneer OS onderdeel zou zijn van Internationale Samenwerking, zou het nodig zijn te weten welke specifieke rol NL met haar OS-beleid hierin kan spelen. Het is echter een gevaar dat door politiek spel ethische waarden van je OS-beleid ondergeschoven raken.

Hogerhuis

Weinig resultaten

Voor:

Kijk eens naar alle hulp die Afrika heeft ontvangen in de afgelopen jaren en er is geen verandering te zien; wij stellen dat dit is dankzij een beleid dat niet genoeg aansluit op lokale werkelijkheid. Het beleid wordt hier in Nederland gemaakt, op basis van ideeën hier en wat het Nederlandse draagvlak aanspreekt. Onze visie hier bepaalt wat we daar gaan doen.

Tegen:

Feit dat het veel beter kan in Afrika, is geen bewijs dat er niets gebeurt. Het had erger kunnen zijn.

NGO's nemen een belangrijke plaats in de ontwikkelingssamenwerking en zij werken samen met en vanuit hun lokale partners. Daarmee baseert het beleid zich op feitelijkheden DAAR. Andere tegenhanger is het feit dat onderzoek steeds meer plaatsvindt in samenwerking met lokale wetenschappers en dat hun onderzoek steeds belangrijker wordt en dat uitkomsten van dat onderzoek daadwerkelijk worden meegenomen in latere beslissingen in NL.

Wetenschappers van DAAR krijgen bovendien steeds meer kansen om HIER opgeleid te worden (capacity building), om in de toekomst hoge kwaliteit DAAR te kunnen leveren.

Poverty Reduction Strategy Papers

Tegen:

PRSP's zijn belangrijk in lokaal beleid DAAR en is niet resultaat van politieke wenselijkheid HIER. Landen hebben zo de vrijheid om koers van samenwerking te bepalen.

Voor:

Ministerie heeft een pot geld en bij de besprekingen met het land zijn er condities verbonden aan het ontvangen van dat geld. De condities zijn gevolg van Nederlandse politieke wenselijkheden

Tegen:

Keuzes kunnen gemaakt worden binnen raamwerk. En condities zijn waarborg voor betere wijze van uitgeven.

MFSII

Tegen:

NGO's besteden veel tijd, energie en geld aan contextanalyses. Dat zie je terug in het MFSII; Minbuza hecht veel waarde aan deze analyses.

Voor:

Het blijft echter voorkomen dat er een verkeerde focus wordt gebruikt (vb. medicijnen ter verbetering van de gezondheid, terwijl gebrek aan gebalanceerd eten aanleiding van slechte gezondheid is).

Wie zijn wij?

Voor:

NL vindt bijv. onderwijs erg belangrijk. Wij brengen onderwijs, maar creëren daarmee een kloof tussen oudere en jongere generaties en een hele grote werkeloosheid. Als mensen DAAR geen onderwijs vragen, waarom zouden we dat dan moeten brengen?

Tegen:

Verandering neemt veel tijd in beslag. Ook in NL heeft het minstens 50 jaar geduurd voor verandering zichtbaar was. Basisprincipes blijven belangrijk, daar sta je als NL dan voor, ook bij beleid DAAR.

Civil Society Organisaties

Tegen:

Koenders wil graag CSO's DAAR steunen, maar gaat er wel vanuit dat ze werken zoals de CSO's HIER. Bovendien hebben we vaak geen idee van het feit dat dezelfde CSO's ook belangen hebben bij andere donorlanden en niet alleen NL.

Afsluiting / Conclusies:

Als OS-beleid een product zou zijn van pure politieke wenselijkheid, zou ontwikkelingssamenwerking al afgeschaft zijn .

Nu wordt er veel gezegd over wat niet goed gaat. Eigenlijk zou er ruimte moeten bestaan voor 'trial and error' binnen de OS sector, voordat ergens een groot bedrag in geïnvesteerd wordt.

Wanneer OS onderdeel zou zijn van Internationale Samenwerking, zou het nodig zijn te weten welke specifieke rol NL met haar OS-beleid hierin kan spelen. Het is echter een gevaar dat door politiek spel ethische waarden van je OS-beleid ondergeschoven raken.

Stelling 2

Gegeven de akkoorden van Parijs en Accra is het niet zinnig om een Nederlands landenspecifiek OS beleid te maken. Ownership betekent uitgaan van het beleid van de partnerlanden.

LAGERHUIZEN

VOOR

- Je kunt niet tegen ownership zijn.
- Ownership is cruciaal (blijkt uit onderzoek) voor een duurzaam resultaat
- Voor : vanwege het universele recht op zelfbeschikking
- Nuance : wel keuze in de landen waar er hulp wordt geboden, maar niet het beleid bepalen in die landen
- Ownership is een noodzakelijke voorwaarde voor succes. Ownership is aansluiten bij de lokale dynamiek

TEGEN

- Ownership is altijd partieel ; je spreekt met de elite ; bestendinging van de lokale machtsverhoudingen
- Ownership lijkt te impliceren dat er één homogeen politiek beleid kan worden gevolgd ; dit is niet zo.
- Het begrip ownership betekent niet altijd hetzelfde : soms duidt men op participatie en draagvlak, maar dit zegt nog niets over de mogelijke financiële zeggenschap of het eigenschap van aandelen.
- Ownership is niet goed gedefinieerd.
- Je kunt niet blind uitgaan van de belangen van landen of partners ; hierdoor kun je belangen van andere (ongewild) schaden.
- Ownership is niet u vraagt wij draaien. Je stelt voorwaarden en maakt keuzes. Ownership alleen is éénzijdig en niet voldoende voorwaarde.

CONCLUSIE

De belangen van een lokale elite zijn niet altijd slecht ; soms zijn ze ook goed voor overige bevolkingsgroepen. Landenspecifiek ownership gaat best samen ; bijvoorbeeld op het gebied van watermanagement : Nederlandse expertise kan worden gecombineerd met de belangen daar. Een slecht voorbeeld van een soort van landenspecifiek beleid zijn de NPT-programma's : de thema's worden per land genoemd, maar daar bovenop komen typisch Nederlandse items zoals Gender, Good Governance, Milieu etc. Deze komen niet uit de landen zelf !

Argumenten vóór deze stelling zijn dat met een eigen OS-beleid duidelijk kan worden aangegeven wat de positie van Nederland in internationaal verband is, m.n. in de gevallen dat beslissingen worden genomen (in internationale instanties of door ontvangende landen) waar NL zich niet in kan vinden, dat met een eigen OS-beleid Nederland kan aansluiten met eigen kennis en expertise bij behoeften van anderen zonder eigen keuzevrijheid te verliezen en het unieke karakter van de OS-Sector in Nederland door de aanwezigheid van een enorm civiel lateraal kanaal, meer dan in landen om ons heen.

Argumenten tégen deze stelling en in antwoord op de argumenten vóór zijn

het belang te kunnen veranderen van koers al naar gelang de verschillende, specifieke noden van ontvangende landen,
het feit dat misstanden tussen verschillende donorlanden naar een zelfde ontvanger toe voorkomen kunnen worden door een goed gecoördineerd beleid, dat uitgaat van de complementariteit van de verschillende actoren.

IS is vaak effectiever, donorcoördinatie is prima, maar met veel landen is het niet mogelijk. Het is belangrijk eigen standpunten te behouden. Op deze manier kan er gezocht worden naar complementariteit. Er moet wel een open houding richting andere standpunten. Nederland is leidend geweest in de internationale discussie over donorcoördinatie en harmonisatie richting ontvangende landen. Er moet een betere balans komen tussen de internationale agenda, de eigen positie en die van anderen (donorlanden en ontvangers). Door te werken in IS verbanden moeten er meer openingen komen in relaties met andere landen, zodat je makkelijker wel of niet ergens in of uit kunt stappen. Het moet dynamischer worden dan het huidige Nederlandse hok/kader, veel internationaler. Zo zou het makkelijker kunnen zijn om te besluiten over te gaan naar een ander land waar aansluiting wordt gevonden, en te besluiten samenwerking op te schorten als daar een noodzaak toe gezien wordt. Deze dynamiek heb je nodig. In het buitenland bestaat de indruk dat Minbuza op dit moment al zo werkt.

Hogerhuis

Tegenstelling:

Wel een Nederlands landenspecifiek OS-beleid of niet, met het oog op Parijs en ACCRA?

Eigenheid

Voor:

Het is belangrijk dat NL een eigen OS-beleid heeft, om duidelijk aan te geven ergens mee eens of oneens te zijn. Dit is nodig in gevallen dat op internationaal niveau of in een partnerland beslissingen worden genomen die niet overeenkomen met de overtuiging van NL.

Met een eigen Nederlands OS-beleid kun je Nederlandse kennis en expertise beter laten aansluiten bij behoeften van anderen terwijl je toch je keuzevrijheid behoudt.

OS-Sector in Nederland is uniek van karakter (en van groot internationaal prestige) door een enorm civiel lateraal kanaal, dat veel groter is dan in landen om ons heen.

Tegen:

Het is belangrijk te kunnen switchen in koers t.o.v. de verschillende, specifieke noden van ontvangende landen.

Het gaat om de wijze waarop NL zich opstelt in Internationale Samenwerkingsverbanden, ook in relatie to bijvoorbeeld India en China, op een hoger niveau.

NL moet zich aansluiten bij de internationale agenda en niet het Nederlandse beleid voorop zetten.

Voor:

Aansluiting bij een internationale agenda wil nog niet zeggen dat je als land niet je eigen prioriteiten en voorkeuren kunt hebben.

Draagvlak

Voor:

Draagvlak van OS bij Nederlandse burgers is alleen mogelijk als je een duidelijk eigen beleid voorstaat, gebaseerd op de sterke punten van Nederland. Parijs en Accra zegt de burger niet zoveel en leidt tot afbrokkeling van het draagvlak.

Tegen:

Meer effectiviteit in internationaal beleid kan ook meer draagvlak binnen NL opleveren.

Wereldorganisaties

Voor:

Als NL iets zou willen doen aan beïnvloeding van wereldorganisaties als WB en UN (waarvan je je soms afvraagt of een dergelijk log bureaucratisch apparaat überhaupt van koers kan veranderen), dan zou het zijn door een eigen OS-beleid te hebben. Bijvoorbeeld bij de WB moet het mogelijk zijn om enige invloed uit te oefenen, door het grote bedrag dat NL inlegt.

Tegen:

Het is niet NL maar China die meer stem (nodig?) heeft bij de VN door de internationale relaties. Bij de WB zou je misschien meer inleg willen van China, maar die past daarvoor, tenzij wij bijvoorbeeld eens iets opschuiven en we bereid zijn veranderingen in de WB als instituut en diens werkwijze te accepteren.

Effectiviteit

Tegen:

Een goed gecoördineerd internationaal beleid kan misstanden tussen verschillende donorlanden bij een zelfde ontvanger toe voorkomen.

Voor:

Het is de vraag of andere donorlanden bereid zullen zijn hun beleid af te stemmen op de internationale agenda of dat ze toch voor een meer eigen koers blijven gaan. Er zijn maar enkele landen die hier tot nog toe voor open staan.

Afsluiting / Conclusies

IS is vaak effectiever, donorcoördinatie is prima, maar met veel landen is het niet mogelijk. Het is belangrijk eigen standpunten te behouden. Op deze manier kan er gezocht worden naar complementariteit. Er moet wel een open houding richting andere standpunten.

Nederland is leidend geweest in de internationale discussie over donorcoördinatie en harmonisatie richting ontvangende landen.

Er moet een betere balans komen tussen de internationale agenda, de eigen positie en die van anderen (donorlanden en ontvangers).

Door te werken in IS verbanden moeten er meer openingen komen in relaties met andere landen, zodat je makkelijker wel of niet ergens in of uit kunt stappen. Het moet dynamischer worden dan het huidige Nederlandse hok/kader, veel internationaler.

Zo zou het makkelijker kunnen zijn om te besluiten over te gaan naar een ander land waar aansluiting wordt gevonden, en te besluiten samenwerking op te schorten als daar een noodzaak toe gezien wordt. Deze dynamiek heb je nodig. In het buitenland bestaat de indruk dat Minbuza op dit moment al zo werkt.

Stelling 3:

De belangrijkste opgave van het Nederlandse IS beleid is het vinden van een zorgvuldige koppeling tussen het Nederlands OS beleid en de grote mondiale problemen (klimaat, veiligheid, energie, voedsel, grondstoffen, mensenrechten).

LAGERHUIZEN

VOOR

- Wat je zegt moet je doen. Wat je in de rest van de wereld predikt moet je ook thuis doen.
- Voor ivm legitimiteit
- Consistentie
- Gedeeld belang ; niet alleen nationaal belang. Wat je binnen 1 land doet heeft effect op de (grote problemen in) de hele wereld.
- Je kunt geen Nederlands beleid maken los van het mondiale beleid
- Wel belangrijk om de focus op armoedebestrijding te blijven houden.

TEGEN

- Dit kan niet waar zijn want het is praktisch gezien onhaalbaar.
- Het is politieke zelfmoord ; grote problemen beslaan decennia, ons nationaal beleid bestaat uit cycli van 4 jaar.
- Politieke legitimiteit : eigen beleid kan conflicteren met politieke realiteit mondiaal of zuiden.
- Het is beter om nationaal beleid over mondiale problemen via supranationale structuren uit handen te geven.

Herformulering van de stelling luidt :

De belangrijkste opgave van het Nederlandse IS beleid is het vinden van een koppeling naar de grote mondiale problemen.

Deze stelling wordt met 9 stemmen 'voor' aanvaard.

Armoedebestrijding

Tegen:

Als je armoede bestrijdt en dit koppelt aan duurzaamheid, los je allerlei andere problemen op, zoals klimaatverandering (geboorteterugloop), gezondheidszorg (HIV/AIDS), conflicten, etc.

Voor:

Ontwikkeling, zoals die gezien wordt in het kader van armoedebestrijding, voedt de mondiale problemen, zoals klimaat, veiligheid, energie, etc.

Afsluiting / Conclusies

Economische groei heeft ons de mondiale problemen gebracht, maar als Nederland heb je geen recht van spreken om het een ander te verbieden te groeien.

Economische groei moet een nieuwe definitie krijgen, gherdefinieerd worden, waarbij bijvoorbeeld ecosystemen en de waardering daarvan in wordt meegenomen.

Economische groei in het ene deel van de wereld brengt armoede teweeg in een ander deel. Alles hangt met elkaar samen op mondiale schaal.

Dit betekent dat je ook in eigen land consequent moet zijn, je moet streven naar coherentie in je beleid, en de consequenties daarvan aanvaarden. Dit is helaas geen populaire boodschap richting kiezers. Moeten we kiezen zelf minder te economisch te groeien, om zo anderen die groei te gunnen?

Dit soort discussies en beslissingen moeten breder gevoerd en genomen worden dan in NL alleen; het is bijvoorbeeld op het niveau van de EU dat handelsovereenkomsten met het Zuiden en het Oosten worden gesloten.

Hogerhuis

Argument vóór deze stelling is dat ontwikkeling, zoals die gezien wordt in het kader van armoedebestrijding, de mondiale problemen voedt, zoals klimaat, veiligheid, energie, etc.

Argumenten tégen deze stelling en in antwoord op de argumenten vóór zijn dat als je armoede bestrijdt en dit bovendien koppelt aan duurzaamheid, je allerlei andere problemen oplost, zoals klimaatsverandering (geboorteterugloop), gezondheidszorg (HIV/AIDS), conflicten, etc.

Economische groei heeft ons de mondiale problemen gebracht, maar als Nederland heb je geen recht van spreken om het een ander te verbieden te groeien.

Economische groei moet een nieuwe definitie krijgen, geherdefinieerd worden, waarbij bijvoorbeeld ecosystemen en de waardering daarvan in wordt meegenomen.

Economische groei in het ene deel van de wereld brengt armoede teweeg in een ander deel. Alles hangt met elkaar samen op mondiale schaal.

Dit betekent dat je ook in eigen land consequent moet zijn, je moet streven naar coherentie in je beleid, en de consequenties daarvan aanvaarden. Dit is helaas geen populaire boodschap richting kiezers. Moeten we kiezen zelf minder te economisch te groeien, om zo anderen die groei te gunnen?

Dit soort discussies en beslissingen moeten breder gevoerd en genomen worden dan in NL alleen; het is bijvoorbeeld op het niveau van de EU dat handelsovereenkomsten met het Zuiden en het Oosten worden gesloten.